

Krisztus királysága

Lekció: Ézs 65, 17-25. Dán 7, 13-14 / Textus: Ef 4, 7-16, / Heidelbergi káté 46. és 49. kérdés-felelete

2013. 04.21.

Kedves Testvérek!

A példabeszédekről szóló sorozat sodrásában az előzetes jelzések szerint havonta egyszer kátémagyarázatos istentiszteleteken vehetünk részt- ilyen ez a mostani is. A Heidelbergi káté 450 éves, így ebben az évben különös apropója is van, hogy hitvallási iratunk látótérbe kerüljön akár az istentiszteleteinken is. Húsvét után vagyunk, pont körülbelül félúton pünkösd felé. A konfirmandusok már izgulnak, készülnek a közelgő konfirmációra lélekben és ismeretben is. Húsvét után 40 nappal ünnepejük azt az eseményt, amit a Biblia mennybemenetelnek nevez. S bár időben még nem érkezett el ez az ünnep, ma lesz témánk ez a különleges esemény, és mindaz, amit erről az Ige és a káté tanít nekünk. Húsvét után az ember könnyen örvendezik azon, hogy Krisztus megváltotta őt. Szabadságot hozott. Isten megbocsát Jézusért, új életben járhatunk. Az is fontos ugyanakkor, hogy a feltámadt Krisztus olyan státuszba kerül, amit Istentől kap, és ami alapvetően hatással van a keresztyénekre, népére, és még ma is, ránk is! Jézus Krisztus hatalma és uralma sokszor és sokféleképpen nyilvánult meg még feltámadása előtt is. Utána azonban addig nem látott módon lehetünk tanúi és részesei is neki. Ma Krisztus királyságáról szeretnék beszélni közöttetek: királyságáról a mennyben, most köztünk és eljövendő királyságáról, uralkodásáról.

Bevezetés: Az efézusi levélből szóló Ige, amit felolvastam igehirdetési alapigének utal Krisztus mennybemenetelére. Mint már említettem, a feltámadt Mester még 40 napig tanítványaival, együtt eszik velük, tanítja őket, aztán egy nap a szemük láttára, fényes nappal az Olajfák-hegyén felemeltetik. Valami véget ér, de valami új is kezdődik ezzel! A tanítványok bizonyára szomorúak: végre visszakapták a Mesterüket, erre újra elmegy. Ugyanakkor angyalok tesznek bizonyosságot az ámuló tanítványoknak arról, hogy Jézus, akit láttak felemeltetni, így fog visszajönni egy nap. A Király elmegy, a Király visszatér. Az Efézusi levél arról beszél nekünk, mikor bevezeti a Krisztus királyságáról tanító részt, hogy a kegyelem mindenkinek Krisztus ajándéka szerint adatott. Vagyis a kegyelem végtelen, a kegyelem túlaradó. Krisztus ajándéka mindenké, de el kell fogadni. Mert lehet elutasítani is, ki is lehet zárni az életünkből. De a kegyelem árad, az ajándék adott. Krisztus eljövetele, jelenléte köztünk és annak minden következménye kegyelem! A benne való részesülés hit által történhet és ajándék! Lehet keresni és vágyani rá, de semmiképp sem érdemelhető ki, vagy szerezhető meg bármilyen eszközzel.

1. Jézus Krisztusról azt olvassuk az Igében, hogy Ő az, aki eljött a földre, és felment a mennybe. „Feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget”- olvastuk. Ez a Bibliai képben a mennyországot, az embertől legtávolabb lévő, tökéletes világot jelenti. Betölteni a mindenséget? Hiszen az lehetetlen! Olyan távolságok, olyan méretek és arányok vannak a mindenségben. Fel sem foghatjuk! Hogy tudja ezt betölteni Krisztus? Pedig ha leiratott, akkor ez úgy van, még akkor is, ha ezt nem tudjuk megérteni. Érezhető már ezen a ponton, hogy sok részletet nem tudhatunk és nem érthetünk ebből a témából. Foglalkozzunk tehát azzal, amit Isten kijelentett, ami megragadható!

a.) **Krisztus „királysága” a mennyben.** Azt tudhatjuk, hogy Krisztus alászállt, megalázta magát. Így jött a földre a Filippi levél szerint. És miután meghalt, feltámadt és nagy diadalmenettel megy a mennybe! Micsoda ünneplés lehetett ott! Micsoda győzelem ez: Krisztus legyőzte a halált! Az efézusi levél a Zsolt 68, 19-et idézi és vonatkoztatja ide: foglyokat ejt, ellenségeit rabul ejti, ajándékot ad az embereknek. Ezt a zsoltárt messiási értelemben használja: Krisztus legyőzte az ellenséget (ugye az tud foglyokat ejteni) és mindezt az emberek javára teszi. Ajándékot ad az embereknek- olvastuk. Vajon mi lehet ez az ajándék? Talán ez a Szentlélek, aminek eljövételére, kiadására maga Jézus tesz ígéretet a mennybemenetelkor. Győzelem és ajándék. Krisztus győztes hadvezérként hagyja el a csatamezőt és tér vissza a mennybe.

b.) Az Atya jobbjára ült (8-10) – olvashatjuk és valljuk az Apostoli Hitvallás szavaival is. Az Atya jobbján ülni a legnagyobb kiváltság és méltóság. Egység, hiszen Ő és az Atya egyek- ahogy megmondta.– Erő, hatalom, uralom: ez van az Atya jobbján! ÚR Jézus Krisztus – mondjuk, és ez a fenti Ige fényében is igaz. A különleges, hogy Krisztus az Atya jobbján feltámadott Isten-emberként van jelen. Titok ez, de érezzük különlegességét, súlyát! Ráadásul kiteljesíti hármas tisztét, amiről a Zsidókhöz írt levélben olvasunk: az Atya jobbján továbbra is király, pap és próféta. Király, aki uralkodik, és irányítja, vezeti a földi népét (a Szentlélek által); pap, aki a bemutatott áldozatra emlékezteti az Atyát, és próféta, aki szüntelenül közbenjár a népéért, értünk. Krisztus tehát nem pihenni tért a mennybe, vagy angyalokkal dicsőíteni, hanem szolgál. Ő a szolga-király. Egyszerre uralkodik és szolgál. Megmaradt királyként is az alázata.

c.) Különös epizód és akár bizonyíték is, hogy ISTVÁN vértanú látja Őt az Atya jobbján ülni! (ApCsel 7, 55) Nem mintha bármilyen konkrét bizonyítékra lenne szükségünk, de mégis különleges utalás ez: a halála előtti pillanatban látja István a megnyíló eget és Jézust az Atya jobbján ülni. Mennyire valóság volt ez neki. És bár Krisztus „feljebb ment minden égnél”, mégis láthatóvá válik egy haldokló keresztyén vértanú számára, hogy erősítse, vigasztalja Őt!

d.) A Hitvallás is megerősíti:

- Ő a közbenjáró, a pap
- Ő a zálogunk a mennyben– biztosíték, hogy minket is fel fog vinni oda! Biztosak lehetünk támogatásában ,szeretetében, folyamatos jóindulatában, ezért zálog.
- És Ő az, aki viszontzálogul küldi a Lelket. Ezen keresztül értjük meg és hisszük el mindezt.

2. Az efézusi levél beszél arról is, hogy hogyan van jelen és mit jelent **Krisztus királysága köztünk.** Érdemes erre is figyelni, mert Krisztus mennybemenetelének a jelenünkre kiható komoly következményei is vannak. **Krisztus a mi Fejünk.** Ő a fej, az irányító. Sokszor elfelejtjük ezt, vagy nem eszerint élünk. Ő kell, hogy meghatározza azt, ami történik köztünk. Ő a legfőbb autoritás, az abszolút irányító, akinek engedelmeskedni kell. Ezt elfelejtjük akár a gyülekezetben is: ez komoly dolog. Nem embereknek kell megfelelnünk és elsősorban nem embereknek tartozunk számadással, hanem Krisztusnak, aki a fejünk. **Ő adta, Ő adja** Krisztus királyságát, uralmát köztünk. Ő adhatja meg azt a rendet és egyensúlyt, amire mindannyiunknak szüksége van. Ő határozza meg a **célt is:** szolgálatra való felkészítés, Krisztus testének építése. Krisztus királysága köztünk láthatatlan, de láthatóvá lesz a szolgálatainkon keresztül. Azáltal, hogy egymásra figyelünk, ahogy szeretjük egymást, ahogy szolgálunk és ahogy bevonunk másokat a szolgálatba. Mindehhez **feladatokat ad és**

ajándékokat. Vezetőket ad, akik vállalják a vezetés súlyát az emberek felé és a vezetettség felelősségét Isten felé.

A feltámadt és mennybe ment Krisztus a Szentlélek által jelen van közöttünk, és az Ő királyságába, uralmába von be bennünket. Az az uralom kapcsolat. A vele való kapcsolatban teljesebbé válhat ki. És ebben a kapcsolatban Ő **Megmutatja, merre tartunk.** Ez az irány pedig a felnőttkor, ami a hit és megismerés egysége. Az irány: a kiskorúságból a felnőttkorba... de ki akar felnőni? Az ember nagy veszélye, hogy lelkileg kiskorú akar maradni. A kiskorúság kényelmes, a másra utaltság, az önállótlanúság, az egy szinten megmaradás egyszerűnek tűnik. Az Igében a **kiskorúság:** hányódás az emberek csalásától, ravaszságától; sodródás: kapkodás, szétesettség, hiszékenységek, labilitás. Ebben az olvasatban talán már kevésbé vonzó. Mindannyiunknak van instabilitása, ami akkor is megmaradhat, ha elvileg nagykorúnak érezzük magunkat a hitben. Ez még kiskorú oldalunk, talán nem nőttünk fel mindenben teljesen. Az instabilitás az, ami Istenhez visz, amiben kérhetjük tőle a segítséget! A felismert vagy megérzett hiány. A **nagykorúság:** az, amire törekednünk kell, aminek engednünk kell, hogy beköszönjön az életünkbe! Az igazsághoz ragaszkodunk, növekedünk szeretetben Őhöz - ez áll az Igében. RUGALMASSÁG (ez kell a növekedéshez!) – STABILITÁS: ez a két kulcsszó. Mindehhez persze idő kell. Krisztus királyságában köztünk pedig meg kell adni az időt a másoknak és magunknak is a változásra. A nagykorú ember gondoskodik magáról, ugyanúgy a nagykorú közösség „gondoskodik önmaga növekedéséről”. A nagykorúság rész végül a szeretetben való épülés / szeretetben növekedés is. Figyeljünk oda saját változásunkra, és a lelkileg kiskorúak támogatására szeretetben.

3. **Krisztus eljövendő Királyságáról** talán még kevesebbet tudunk, mint a jelenlegi mennyeiről. Azt tudjuk, hogy a Király visszatér. Krisztus uralmáról tudunk, hogy egy nap nyilvánvalóvá válik majd mindenki előtt. Szeretünk beszélni róla, akár álmodozni róla, akár kicsit szentimentálisan tekinteni rá. Különösen szomorúság, szenvedés közt jön jól egy kis ilyen jellegű vigasztalódás. Miközben fontos tudnunk, hogy ez a királyság és uralom elsősorban világosságot jelent. Mikor nem lehet majd takargatni dolgokat. Krisztus visszajövele után lesz az utolsó ítélet, ami nagyon fájdalmas és nehéz lesz a Krisztus nélkül élők számára a Biblia szerint. Az eljövendő királyság tehát egyszerre különleges, győzedelmes és félelmetes is. A teljes világosság, a lelepleződés ijesztő lehet. Krisztus eljövendő királyságára úgy tekinthetünk ma, mint amit azért várhatunk, mert ezt a Jézust várjuk vissza, aki értünk halt meg, támadt fel. Aki értünk van fent most a mennyben.

Krisztus eljövendő királysága idő feletti, meg van írva, hogy meg fog történni, ezért már valóságos lehet a számunkra. Nem azért vigasztaló ez nekünk, mert olyan szép és idilli lesz, hanem mert valóságos! És valóságosságában lesz szépsége és harmóniája! Ebben a királyságban pedig a legjobb az lesz, hogy folyton Krisztussal lehetünk majd. Nem fog elválasztani semmilyen távolság minket Tőle. Sem belső falak, sem a bűn, sem fizikai vagy bármilyen térbeli távolság. Ezt várjuk, efelé tart az életünk.

Befejezés: egy verssel szeretném befejezni az igehirdetést. Ez a vers az első vacsoráról szól. A vacsoráról, amiben összemosódnak a bibliai tékozló fiú történetének elemei és a mennyei nagy vacsorának, Krisztus királyságának képei. A hazatérés örömről, a megtaláltság békességéről és a közösségről van benne szó.

Fabinyi Tamás: Az első vacsora

Az apa ujjongó szava betöltötte az udvart:

Együnk és vigadjunk, mert az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott!

A szélesre tárt ajtón csak félve lépett be a fia.

Kimerülten körbenézett a termen, és meglepődve tapasztalta, hogy sokan már asztalhoz telepedtek.

Csupa olyan ember, akikkel soha nem találkozott, csak hírből ismerte őket.

"Engedd meg, hogy bemutatkozzam: lázár a nevem – szólt az egyik vendég -, most már nem csak az asztalról lehullt morzsákkal próbálok jóllakni!"

"Remélem, nem lepődsz meg – szólt egy másik -, hogy én, egy smaritánus is veletek eszem!

Egy vendégfogadóban akartam megszállni, ahol már törzsvendégnek számítok, de atyád ragaszkodott hozzá, hogy nálatok maradjak."

"Még a magamfajta vénasszonyt is meghívták ide - szólt egy özvegyi fátylat viselő nő-, pedig ennél a háznál igazán nem kilincseltem, mint egykor a bírónál."

"Nemcsak adósságomat engedték el – lelkendezett a következő -, hanem még fényűző módon el is látnak. Nem is tudom felfogni!"

"Vámszedőkkel eszik együtt – gondolkodott hangosan egy fiatalember -, ilyet eddig csak egyvalakiről hallottam!"

A hazatért fiú elképedve nézte a sült szárnyasokat ropogtató magvetőket és háziasszonyokat a boroskupákat emelgető kereskedőket és szolgákat, majd elfoglalta helyét a gondos házigazda mellett.

Aztán apját egy szolga váratlanul kihívta a vacsoráról. A vendégek feszülten várakoztak, félretolták az ételt és az italt, egyikük-másikuk mintha imádkozott volna.

Aztán ismét szélsere tárult az ajtó. A sugárzó arcú apa mellett a mezőről hazatért nagyfia jött be.

Az apa így szólt: ez a fiam is elveszett de megtaláltatott!

Mögöttük egy kissé zavarban lévő pap és lévita.

Aztán egy férfi érkezett, és belépés előtt ledobta bíbor és patyolat öltözékét, s boldogan vette át a szolgálától a daróc ruhát.

És még mindig volt hely! Egy belépő farizeus zavartan nézett az asztalnál ülő vámszedőre, majd jöttek a hamisabbnál hamisabb sáfárok és a bolondnál bolondabb gazdagok.

A vacsoravendégek teljes természetességgel készítettek helyet az újonnan érkezőknek.

Azok még mindig tartó zavarát látva így szólt a házigazda: No, mire vártok? Üljetek már le!

Nekünk is helyünk van ezen a vacsorán. Krisztus királyságában itt a gyülekezet közösségében és majd az eljövendő királyságban is! Ámen!

(Thoma László)